

Θα νικήσουμε! (Δημήτρης Μαγριπλής, διηγηματογράφος)

/ [Πεμπτουσία](#)

Πρώτη μέρα του χρόνου ξύπνησα με την αγωνία αν ήρθε. Κατέβηκα τις σκάλες και τουρτουρίζοντας προσπάθησα να ανάψω το τζάκι. Κοίταξα γύρω. Όλα ήταν όπως την προηγούμενη. Τίποτα δεν έδειχνε παρουσία.

«Κρίμα», είπα, «πάλι θα παίξω σε θέατρο». Τα παιδιά κατέβηκαν, πήγαν και άνοιξαν τα δώρα. Με τα πρώτα χαμόγελα ησύχασα. Ο μύθος παραμένει ακέραιος.

«Κατασκευές και παραμύθια...». Η γυναίκα μου μού έκλεισε το μάτι. Όλο το ψέμα σε πλήρη εξέλιξη. Πόσο δίκιο έχει ο γείτονας. Με σθένος κατήγγησε όλο τον κύκλο. Ο χρόνος γι' αυτόν είναι μια ευθεία γραμμή. Χωρίς στάλα γιορτής και κουράγιου. Ωμή αλήθεια. Γεννιέσαι και πορεύεσαι. Ανθός και ύστερα καρπός. Ωριμάζεις και κάποτε έρχεται η απόλυτη πτώση. Πέφτεις κάτω και ανακυκλώνεσαι σε μια άνυνδρη γη. Ασπρόμαυρη εικόνα, όπως και η μέρα. Άρχισε πάλι να ψιχαλίζει.

«Πάμε μια βόλτα;»

Ντυθήκαμε, μπήκαμε στο αμάξι και φύγαμε. Η πόλη κοιμόταν ακόμη.

«Να πούμε ένα γεια στους φίλους μας;»

Αντίρρηση καμία.

Ανεβήκαμε τα σκαλιά και συναντήσαμε το χρόνο σε άλλη αισθητική. Μάτια μεγάλα σε αδύνατα πρόσωπα και υποσχέσεις αθανασίας. Απάτη και αυτή; Κομμάτι του παρελθόντος μας, πώς να του αρνηθείς μια θέση;

Καθίσαμε σε άδεια στασίδια. Ποιος πιστεύει στις μέρες μας; Κάτι γιαγιάδες και ο παππούς που φοράει την αυτοκρατορική φορεσιά. Ανάμνηση μεγαλείων που χάθηκαν στην καμπύλη μιας βυζαντινής τροχιάς. Νοιώθω τουρίστας σε ζωντανό μουσείο. Φωτογραφίζω τις λάμπεις από τα κεριά. Παίρνω σε κάδρο στιγμές χορωδών. Με τούτα και άλλα η τράπεζα στρώνεται. Ο Άνθρωπος καλεί σε κοινό γεύμα τους πάντες. Τι αυταπάτη σε κόσμο απόλυτα φιλελεύθερο. Άντε να πείσεις αστούς να μοιράσουν τον πλούτο τους. Ούτε ντροπή δεν υπάρχει στην πόλη αυτή. Άνθρωποι ψάχνουν στα σκουπίδια κλωτσώντας σκυλιά για το γεύμα τους. Το κρύο πολύ και ένα μαύρο σύννεφο σκεπάζει το μέλλον. Φιγούρες σωτήρων αυτόκλητων και παράδεισοι με την βία φτιαγμένοι. Η ματιά μου προσγειώνεται στη σταύρωση. Τι ελπίδα να έχεις;

Προχωρώ προς το βήμα και παίρνω αντίδωρο.

«Σε θέλω. Μπορείς να περιμένεις πίσω απ' το ιερό;»

Απάντησα «ναι». Στην έξοδο παιδιά ανταλλάσσουν ευχές. Παίζουν κρυφτό με το θάνατο. Περιμένω στο σημείο που μου είπε. Κάποτε έρχεται, μου λέει να φέρω το αμάξι. Ανοίγω τις πόρτες, γεμίζω με τρόφιμα και στριμωχνόμαστε.

«Θα αρχίσεις από εκεί» και ο παππούς χάνεται ξανά στο ναό του.

Αρχίζω το μοίρασμα από σπίτι σε σπίτι.

Τα παιδιά με ρωτούν αν στα αλήθεια υπάρχει ο παχουλός γεράκος της εταιρείας αναψυκτικών.

«Όχι» απαντάω κοφτά.

«Ο δικός μας;» μου λέει ο μικρός;

«Εσύ τι λες;». Σιωπή.

Φτάνω στο τελευταίο σπίτι. Πακέτο, ούτε καφέ δεν έχω πει ακόμη.

«Να φάμε και κάτι» ακούγεται από τη δική μου παρέα.

Χτυπώ και ένα πρόσωπο μόνο ανοίγει την πόρτα. Αφήνω τα πράγματα και κοιτώ το δάκρυ. Τρέμω ολόκληρος και φοβάμαι για έμφραγμα. Κλείνει την πόρτα και παίρνω ανάσες.

Επιτέλους ελεύθεροι, γυρίζουμε πίσω.

Στη διαδρομή βουβαμάρα. Να σπάσω τον πάγο, ρωτώ τα παιδιά:

«Τελικά υπάρχει ο δικός μας Βασίλειος;»

«Ναι», ακούγεται ένα στόμα κοινό και τεράστιο.

Κοιτώ στον καθρέφτη τα πρόσωπα. Λάμπουν. Ίσως να φταίει και ο ήλιος που

έσκασε. Το φως, χωρίς αμφιβολία το φως, κάνει τον τόπο μοναδικό και τεράστιο. Και οι μνήμες του δεν είναι σκιές. Είναι γοργόνες και νύμφες, πολεμιστές που σκοτώνουνε δράκους και άγιοι, μυριάδες άγιοι, φτωχοί και ρακένδυτοι, που σύσσωμοι τραγουδούν για χατίρι μας την υπόσχεση: «Θα νικήσουμε....»